

Oost-West

Dorstige

Gert Voet

1^e Druk anno MMXXIII
Schrijver: Gert Voet
Coverontwerp: Gert Voet
ISBN: 9789464924961
© Gert Voet

Inhoud

Aantekeningen

Boekrol XII

Boekrol XIII

Boekrol XIV

Boekrol XV

Boekrol XVI

Boekrol XVII

Boekrol XVIII

Boekrol XIX

Boekrol XX

Boekrol XXI

Boekrol XXII

Boekrol XXIII

Maarten

Sluys

Vadis

Oester

Haldis

Brief

Muil

Fluvis

Soetemonde

het Ding

Hubris

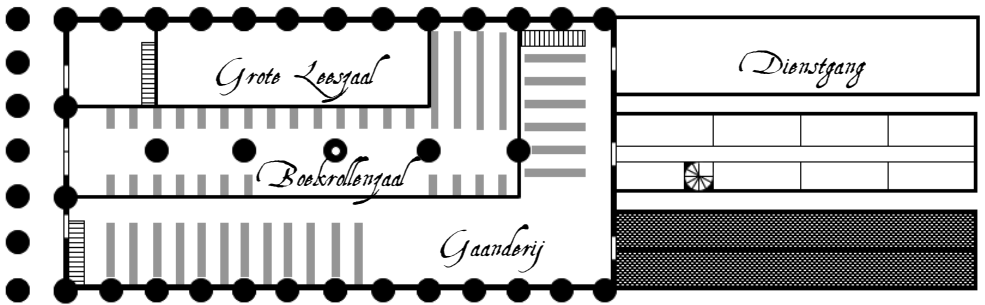
Bloedarend

Hoop

<i>Boekrol</i> XXIV	<i>Elpis</i>
<i>Boekrol</i> XXV	<i>Bibliotheek</i>
<i>Boekrol</i> XXVI	<i>Dochter</i>
<i>Boekrol</i> XXVI	<i>Liefde</i>
<i>Boekrol</i> XXVII	<i>Ontwaakt</i>
<i>Aantekeningen</i>	<i>Personages en Lexicon</i>

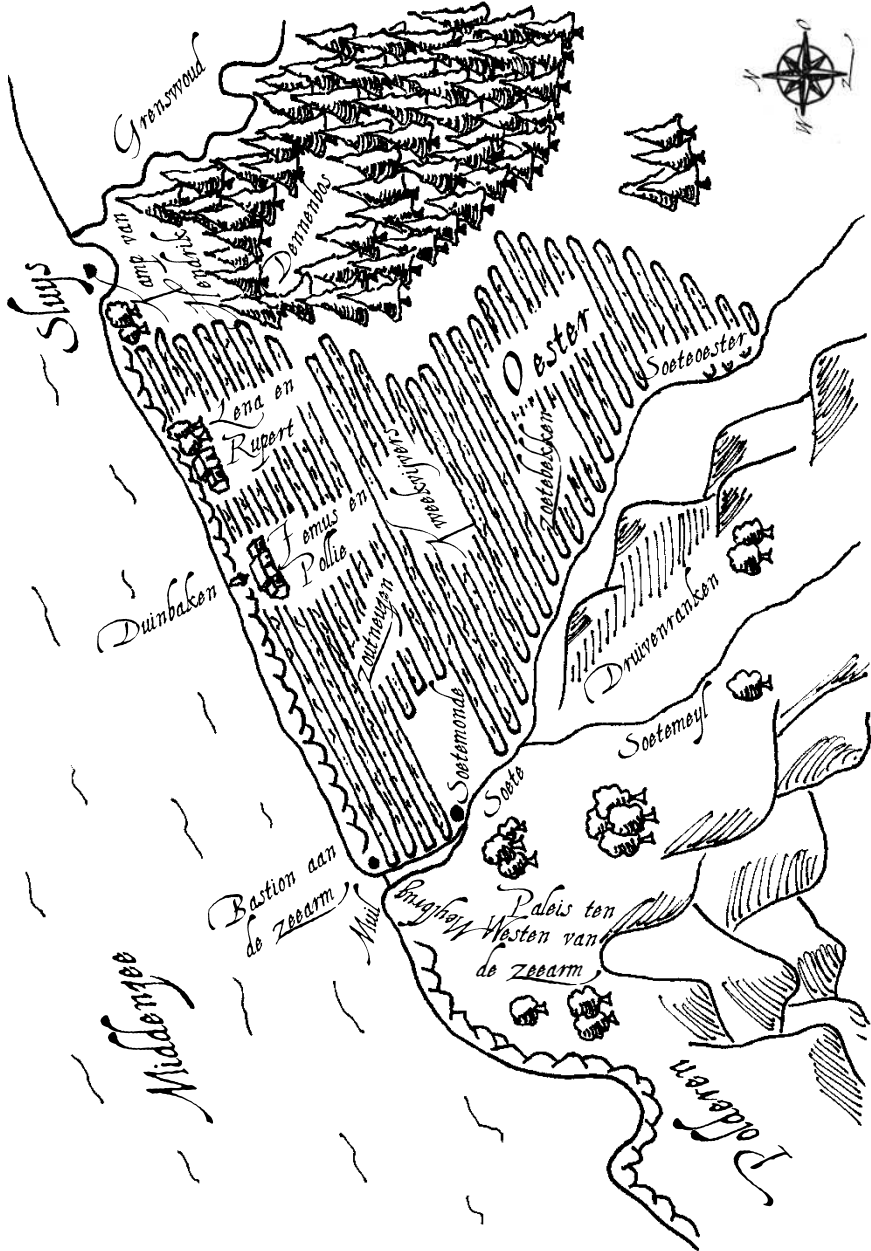
Aantekeningen

Kaarten

Bibliotheek

Aantekeningen

Stuys

Hindegrid is haar strozak na een slapeloze nacht grondig beu. Ze heeft dan wel Joos en de rest van de groep veilig de Westerdijk zien verlaten, maar ze kan het laatste beeld van Wodan niet uit haar gedachten krijgen. Hoewel ze al te best weet dat haar kennis over de toekomst door haar visioenen de gebeurtenissen niet kan en mag voorkomen, hoopt ze deze keer toch vurig dat Wodan de explosie alsnog heeft overleefd.

Henry rolt zich voor de zoveelste keer deze nacht opnieuw in haar schoot en kan zijn verontwaardiging niet voor zich houden, wanneer Hindegrid beslist om op te staan en zich aan te kleden. “Soms wou ik dat ik jou was”, glimlacht ze even naar de rosse kater, die zich bevrijd uitrekt en zijn ogen sluit om verder te dutten op het lege bed.

Philippe ligt naast mama met grote ogen naar Hindegrid te staren in het weinige licht van de olielamp dat de

kamer vult. “Mag ik al opstaan?”, vraagt de jongen, hopend zijn gevangenis van stro en dekens te mogen verlaten en de wereld vol avonturen in te rennen. “Blijf jij nog maar even in bed. Anders ben je te moe om vandaag een draak te temmen”, kijkt ze liefdevol naar haar zoon, die zich zuchtend omdraait in een hopeloze poging om opnieuw de slaap te vatten. “Pas goed op elkaar”, fluistert mama nog tot Philippe en Henry, wanneer ze de deur naar de donkere gang toetrekt.

“De latrines zijn aan het einde van de gang”, probeert de bakker, die al druk in de weer is goede raad te geven aan Hindegrid, terwijl ze zich zo stil mogelijk richting de Westertoren begeeft. Wanneer ze de keuken voorbijkomt, prikkelt de geur van versgebakken brood haar zintuigen, doet haar ogen toevallen en haar longen een flinke snuif lucht binnenhalen. Even komt ze volledig tot rust en waant ze zich weer in de straten van Sluys.

“Hindegrid?”, staat baljuw Wolfgang plots naast haar, waarop ze de gang van het Bolwerk vult met een korte, maar krachtige gil. “Net jouw dochter”, glimlacht de stadhouder terwijl Hindegrid zich probeert vast te klampen aan een kaarsenhouder tegen de zwarte basalten muur.

“Al nieuws?”, vraagt ze hijgend met een hoopvolle glimlach op haar lippen. “De Middenzee staat opnieuw op haar hoogste peil en vormt een perfecte verdediging rond de stad. Aan de vuren in het bos te zien, heeft Hendrik van Waas een kamp opgezet aan de toegangsweg door het Dennenbos en heeft hij ons zo van de rest van

Waterheuvel afgesneden. Voor de rest is het buiten te donker om de situatie verder in te schatten”, licht Wolfgang Hindegrid in over de benarde situatie van Sluys. “Als je mee naar boven wil voor een kijkje...”, nodigt de baljuw Joos’ vrouw uit en trekt zijn oude lichaam aan de touwen in de muren van de traphal omhoog.

De stadhouder tuurt over de schouder van zijn wachter in de richting van diens vinger en merkt de vuren naast de toegangsweg op, wanneer het eerste lichtschijnsel in het oosten de opkomende zon aankondigt. Ook Hindegrid heeft zich intussen door het toegangsluik naar boven gehesen, maar kijkt de hele andere kant uit in de hoop een teken van Joos, Sofia en de rest te ontwaren in het duister.

Langzaam deint het ochtendschijnsel uit over de rest van het hemelgewelf waarna de eerste zonnestrallen eindelijk tevoorschijn komen en schitteren op het terugtrekkende water van de waddenzee. De baljuw en de wachter worden haast verblind door dit schouwspel, terwijl het licht Hindegrids blikveld aanzienlijk verruimt. Haar oog valt meteen op een wit vlekje dat zich 2500 vadem verderop in deze eerste zonnestrallen wild heen en weer begeeft.

“Joos”, kan ze een glimlach niet onderdrukken om zich vervolgens naar de rood en gele vaan bovenop de Westertoren te draaien. “Wat ben jij aan het uitspoken?”, probeert een verbaasde Wolfgang te begrijpen waarom Hindegrid zo wild met de vlag van Waterheuvel in de weer is. “Ik praat met Joos”, knipoogt ze ter verduidelijking,

maar doet enkel de wenkbrauwen van Wolfgang omhoogschieten.

Joos staarde naar de rijk gevulde tafel voor hem terwijl Thoran, de vorst van Oneiriki, aan het hoofd van de tafel enkele kwarteleieren tussen twee sneeën tarwebrood plette en er een fikse hap uit beet. Zijn vrouw, koningin Reyak, hield het wat beschaafder bij een stuk honingbrood, wat vijgen en kaas uit melk van niet langer zogende geiten. “Moeten we niet wachten met zo’n feestmaal tot jouw broers terug zijn van hun jachtpartij?”, keek Joos vragend naar prinses Hindegrid, die even knipoogde en haar gast geruststelde dat de jongens er meteen zouden aankomen.

Haar woorden waren nog niet koud toen de grote deur van de koninklijke eetzaal openzwaaide en een groot hert op de grond werd gegooid door Hindegrids broers Mambo en Tocala. “Hebben de prinsjes zich geamuseerd?”, merkte Chapas, de oudste dochter van het vorstenpaar, op terwijl ze vol afschuw naar het dode dier op de marmeren vloer staarde.

“Kan jij soms de toekomst voorspellen?”, grapte Joos dan weer tot Hindegrid terwijl hij geamuseerd de kerels zich blinkend van trots over hun prooi zag buigen. Hindegrid moest haar glimlach even onderdrukken, terwijl ook zij zich op de lekkernijen voor zich stortte en een stuk uit de ventrèche van een perfect gegaarde rode tonijn opschepte.

Mambo trok Joos mee de keuken in en stopte hem een klein mes toe, terwijl hij uitermate geamuseerd bij het hert stond. "Aan u de eer, Sluysenaar!", sprak de prins plechtig en nodigde Joos uit om de eerste snede in de huid van het prachtige dier te maken. Joos staarde even naar het kleinood in zijn hand en keek vervolgens op naar Mambo, die terstond zijn goede humeur verloor.

"Dit meen je niet", stamelde deze vol ongeloof. "Dit is een plechtig moment, bijna een heilig ritueel en jij weet niet wat je moet doen?", verweet de prins Joos zijn onwetendheid en griste het mes opnieuw uit zijn hand. "Je mag beschikken", wuifde Mambo de Sluysenaar weg en wilde net zijn mes op de dierenhuid zetten, toen hij onderbroken werd door Joos.

"Leer het mij", stamelde Joos in een poging de prins opnieuw op te vrolijken. Deze keek traag op van zijn werk en staarde zijn gast doordringend aan. "Wat zei je?", sprak de prins ijzig monotoon tot de Sluysenaar, die zich even geen houding wist aan te nemen en onzeker verderging met "Wil je het mij leren? Alstublieft?"

Mambo's kamerbrede glimlach vulde plotsklaps opnieuw de keuken terwijl de prins zijn arm over Joos' schouder legde. "Jij bent veel te braaf voor deze familie", bulderde hij het uit en leerde zijn gast vervolgens de kneepjes van het uitbenen en versnijden.

"Zijn wij raar?", vroeg een plagende Hindegrid plots, zittend op een rots die boven de kolkende branding van de Middenzee uitstak, terwijl ze een blauwvoetgent in het

oog hield. Mambo had haar proestend verteld dat Joos zelfs geen dier kon prepareren om bereid te worden door de kok. Deze vaardigheid werd nochtans aan elke kind op Oneiriki aangeleerd, maar leek in Sluys niet tot de opvoeding te behoren. Zelf had ze ook al opgemerkt en gehoord dat Joos altijd en overal zijn schoenen aanhield en dat de dienaars met hun spons uit de buurt moesten blijven, nadat hij zijn gevoeg had gedaan.

Joos keek de prinses even aan en moest toegeven dat hij de gewontes op het eiland niet altijd goed begreep. Waarom spraken mensen van verschillende standen elkaar aan op straat, maar waren ze niet welkom in elkaars huis? Waarom was de heler zoveel belangrijker, hoewel de dienaars al zijn materiaal klaarlegden en schoonmaakten? En vooral... Hoe wist Hindegrid telkens weer opnieuw dat haar broers op komst waren, hoewel deze al dagen van huis waren?

Bij zijn laatste vraag barstte de prinses in lachen uit en besloot haar geheim toch maar te openbaren. Joos keek zijn gastvrouw vol spanning aan terwijl Hindegrid haar gewaad straktrok en zich klaarmaakte om met haar uitleg te beginnen. Langzaam knoopte ze de felrode lendendoek om haar middel los en bewoog deze sierlijk voor de ogen van haar gast. "Ik...zie...jou...", fluisterde Hindegrid terwijl ze door de lichte stof in de ogen van Joos keek. Zijn adem stokte en hij kon enkel antwoorden met: "Ik zie jou ook gra...", waarop hij verschrikt meteen het zwijgen werd opgelegd.

“Opletten! Ik...zie...jou!”, herhaalde de prinses stellig terwijl ze het doek van vorm en plaats veranderde. Nu werd het Joos duidelijk dat Hindegrid en haar broers over lange afstand met elkaar communiceerden met behulp van beeldtaal die eeuwen geleden was bedacht door de bewoners van hun bergachtige thuisland.

Hindegrids enthousiasme maakt snel plaats voor het pijnlijke besef dat Wodan, de geliefde van haar dochter, het eerste slachtoffer is geworden van een missie die amper is begonnen. “Blijf laag! Kijk uit! Vijand nabij!”, prevelt ze zachtjes terwijl ze de grote vlag voor de laatste keer in vorm trekt rechts naast zich.

Het witte signaal aan de overkant van de pasgevormde waddenzees verdwijnt uit het zicht waarna haar aandacht verschuift naar een blauwvoetgent die plots uit het water opduikt. “Wat doe jij hier, kleine vriend?”, vraagt een turende Hindegrid zichzelf luidop af, wanneer de vreemde bezoeker klapwiekend loskomt van het water en richting het westen vliegt om in de verte te verdwijnen.

“En?”, schrikt ze plots uit haar concentratie op, wanneer de baljuw voor de tweede keer deze ochtend onverwacht naast haar opduikt. “Hoe gaat het met onze missie?”, glimlacht Wolfgang nieuwsgierig met opengesperde ogen, die snel afdwalen naar zijn voeten, wanneer hij het vreselijke nieuws van Wodan te verwerken krijgt.

“Voor Sluys”, is het enige dat hij nog over zijn lippen, die ondertussen bevochtigd worden door enkele

oncontroleerbare tranen, krijgt. “Voor Sluys”, legt Hindegrid haar hand troostend op Wolfgangs schouder, waarop deze dankbaar een glimlach forceert.

Hendrik van Waas plenst voor zijn tent een handvol water uit een koperen bekken in zijn gezicht en verdrijft zo de ergste slaap uit zijn ooghoeken. Zijn eerste nacht met een half bataljon deserteurs rondom zich is bezwaarlijk deugddoend te noemen en dwingt hem tot beloftes die hij anders nooit zou maken.

De Eerste Banier, die zoals steeds bij het eerste schijnsel van de dag is ontwaakt en zich al lang heeft opgefrist, staat piekfijn én met geknoopte veters naast de tent van de Groot-Hertog te wachten op orders. “Leider, hebt u nagedacht over acties voor onze dienstweigeraars?”, verkneukelt de man zich al bij het vooruitzicht op gepaste lijfstraffen. Hendrik dept zijn gezicht droog en draait zich zuchtend om richting zijn raadgever, die de pretlichtjes in zijn ogen niet kan verbergen. “Roep iedereen maar in het gelid”, zet de Hertog zijn vaandeldrager aan het werk, waarop deze geamuseerd van tent tot tent gaat om iedereen te verzamelen op de toegangsweg naar Sluys.

De Groot-Hertog torent op zijn witte ros hoog boven de negenenzeventig Ramannen, die per tent voor hem staan opgelijnd, uit. “Zes raven zijn gisterenavond uitgevlogen om ons eeuwige roem en glorie te schenken door hun boodschap, die mijn bevel tot mobilisatie inhoudt, aan de edelen in Anderstad af te leveren.

Aangezien jullie vanaf de eerste steenworp betrokken zijn geweest, zullen jullie het rijkelijkst beloond worden. Eénieder van jullie die het einde van deze campagne haalt, zal vergoed worden met jullie gewicht in zilver”, probeert Hendrik van Waas de deserteurs te overhalen zich opnieuw ten volle te geven voor de verovering van Sluys en later de rest van Waterheuvel.

Bij het horen van deze belofte wordt er door de Ramannen aanvankelijk wantrouwig naar elkaar gekeken, maar verblind door hebzucht ontstaat er al snel een uitzinnige vreugde onder de militairen, die de Groot-Hertog voldaan naar de teleurgestelde Eerste Banier doet knikken.

“Groot-Hertog?”, komt een frêle militair uit de nieuwe zevende tent voorzichtig dichterbij, terwijl hij het hoofd vooroverbuigend zijn blik krampachtig op de grond houdt gericht. Hendrik van Waas kijkt de man eerst verwonderd aan, maar kan al snel raden naar het doel van zijn gedurfde aanspreking. Ook de Eerste Banier ziet de bui al hangen en knikt instemmend tot zijn leider waarna hij de uitzinnige meute tevergeefs tot de orde probeert te roepen. Wanneer Hendrik zelf zijn vuist in de lucht steekt, verstomt het gejuich onmiddellijk en zetten de Ramannen zich meteen in het gelid, tot ergernis van de vaandeldrager.

“Naam en rang”, beveelt de Groot-Hertog de soldaat vlakbij hem, terwijl hij arrogant over de hoofden van zijn bataljon in het oneindige tuurt. “Bertrand Dijker, sprenzoeker van het vijfde bataljon”, antwoordt deze

voorzichtig. “Wat is uw bezorgdheid, sporezoeker?”, probeert Hendrik van Waas geïnteresseerd over te komen bij zijn bataljon, hoewel dit meteen doorprikt wordt door het gegniffel van de Eerste Banier, die achter de Hertog staat.

“Het is mij opgevallen dat het gewicht van uw soldaten nogal varieert. Dit zou betekenen dat de beloofde beloningen die u zonet hebt uitgesproken niet geheel correct zouden uitgereikt worden”, steekt Bertrand met samengeraapte moed van wal. “Mijn tentgenoot Gerard Stappers is bijvoorbeeld een fors uit de kluiten gewassen persoon die zijn figuur dagelijks onderhoudt met worsten en gerstenat uit uw voorraad. Het zou dan ook aan alle fatsoen voorbijgaan, wanneer deze man u voor de tweede maal extra op kosten zou jagen”, kijkt Bertrand voor de eerste keer op naar zijn Groot-Hertog.

Hendrik van Waas trekt zijn rechtermondhoek omhoog en laat zijn blik vanuit het bos naar de frêle militair schuiven. “Ik hou wel van jouw soort, de pragmatische denker”, glimlacht de Hertog naar Bertrand en vestigt zijn blik nu wel op de gezichten van de Ramannen voor hem. “Ik beloof jullie bij deze plechtig dat iedereen zal beloond worden met het toekomstige gewicht van Gerard Stappers in zilver”, verbaast Hendrik van Waas alle militairen, waarna hij zich grijnzend omdraait met de woorden: “Als soldaat Stappers de strijd overleeft.”

Een zoveelste duif scheert langs de muren van de Westertoren en wordt na een langgerekt gekrijs uit de

lucht geplukt door Condor. De baljuw ziet deze herhaaldelijke gebeurtenis ondertussen gelaten aan en roept zijn Vijfde Officier en de Leidster van de Burgerwacht bij zich aan het zware bureau in zijn vertrek. Wanneer deze beiden binnenstappen, plukt Hindegrid haar zoon weg bij het haardvuur waar Sarahs hond Boemel gerekt en gestrekt ligt te genieten van de gloed, en wil hem naar zijn kamer dragen om het toponverleg niet tot last te zijn. “Hindegrid, ik zou jou er graag bijhebben”, kijkt Wolfgang Sofia’s moeder uitnodigend aan en laat zich neerploffen in zijn rode zetel. Terwijl Philippe nog iets roept over vlammen en draken, wanneer hij de gang van het Bolwerk inhuppelt, nemen de drie anderen eveneens plaats aan de werktafel.

“Volgens de berekeningen van Joos kunnen we de bevolking maximaal twaalf volle manen voeden met het voedsel dat nog in de stadsvoorraden aanwezig is”, plopt de baljuw de kurk van een fles jenever en schenkt vervolgens vier bekers vol met de sterkedrank. “Ik drink niet...”, probeert de Vijfde Officier het aanbod af te slaan, maar wordt droogjes genegeerd door de stadhouder. Hindegrid moet even glimlachen wanneer ze merkt dat Wolfgang zonder de rest in te lichten opnieuw een jeneververgadering in gang zet en zijn mompelarijen ongestoord verderzet.

“Wodan”, fluistert Sofia aan de rand van het bosje net voor de laatste mistsluier boven de Middenzee oplost en de blauwvoetgent uit haar zicht blijkt verdwenen te zijn.

Ator en Sarah proberen over Sofia's schouder te ontdekken wat haar aangezicht heeft doen opvrolijken, maar kunnen niet méér dan de oneindige waterplas van de zee zien.

“Hoe voel je je vandaag?”, probeert Ator begripvol te zijn, maar ontvangt daarvoor meteen een stomp en bliksemende blik van Sarah. Deze is dan ook stomverbaasd dat Sofia zich omdraait, al haar hagelwitte tanden bloot lacht en het duo een stevige knuffel geeft. “Wodan leeft”, fluistert ze in Ators en Sarahs oren, waarna deze Sofia compleet in de war aankijken. “Maar... Wat?... Hoe?”, staat Ator met zijn mond vol tanden te bazelen, nadat hij net te horen heeft gekregen dat zijn drinkebroeder alsnog in leven zou zijn. Na hun belevenissen in Sluys daags voordien beseft hij immers dat Sofia deze straffe uitspraak niet zomaar doet, maar dat ze iets moet gezien of gevoeld hebben.

“Ik voelde die vreemde vogel met zijn blauwe poten. Ik zag niet alleen wat hij zag, ik voelde hem ook tot in zijn kleinste veerpunt. Ik voelde...”, stopt Sofia even en kijkt haar twee vrienden met fonkelende ogen aan. “Ik voelde Wodan”, sluit ze af met een brede gelukzalige glimlach die meteen overspringt op Sarah en Ator. “Hij leeft! Hij leeft!”, schreeuwen de drie jongeren uit en vallen uitbundig in elkaars armen, snikkend van geluk.

“Zijn jullie gek geworden?”, komt de Eerste Officier sissend uit het struikgewas gestoven, terwijl hij het drietal wild gebarend aanmaant tot stilte. “Straks horen ze jullie tot in Sluys... Of nog erger, tot in het Dennenbos”, wijst

hij in de richting van Hendriks vermoedelijke kamp. “Komaan zuurpruim...”, probeert Ator nog even hun enthousiaste uitbarsting goed te praten, maar leert na een korte tirade van Johann al snel dat de doorgespeelde informatie van Hindegrid aan Joos niet echt hoopgevend is.

De groep beseft dat ze de eerstkomende dagen voortdurend verdoken zullen moeten reizen en steeds een paar ogen achter zich moeten richten om eventuele achtervolgers tijdig op te merken. “We kunnen ’s nachts reizen”, stelt Sarah peinzend voor, maar haar voorstel sterft meteen uit wanneer Joos zijn nicht wijst op het zeer beperkte maanlicht van de smalle sikkels, die dezer dagen aan de hemel staat én het feit dat fakkels en draaglampen in het donker alleen maar de aandacht zullen trekken.

“Hendrik van Waas kan in deze korte tijd onmogelijk zijn triremen tot hier krijgen voor een blokkade of observatie vanop zee”, pakt Johann het strategischer aan en kijkt in de richting van Joos. “Het water van de Middenzee trekt zich momenteel ook terug, dus we hebben een strook hard zand om ons te verplaatsen tussen de duinen en de branding”, begrijpt deze meteen wat de Eerste Officier wil zeggen en wenkt de jongeren om hun draagtassen te pakken en zich klaar te maken voor vertrek.

“De bevolking zit veilig in het Bolwerk”, probeert de Vijfde Officier het voorstel van Hindegrid nog te keren, maar krijgt meteen te horen dat Wolfgang graten ziet in de voorgestelde werkzaamheden. Het heeft immers geen zin

Sluys

de energieke en trotse Sluysenaars op te sluiten in een versterkte kooi zoals het Bolwerk, terwijl hun stad, hun trots, hun geschiedenis buiten aan diggelen ligt. “We trekken morgen met de familieoudsten door de stad en bespreken wat we kunnen redden en heropbouwen”, besluit Wolfgang het eerste deel van hun overleg.

“Als we van elke Sluysenaar een lid van de Burgerwacht maken, zijn we gewapend tegen een volgende aanval”, werpt de Leidster van de Wacht vervolgens op tafel, maar wordt opnieuw overspeeld door een voorstel van Hindegrid. Iedereen moet immers naar eigen vermogen de anderen kunnen dienen. Er mag dus niet enkel aandacht besteed worden aan het militaire aspect van de samenleving.

Wanneer de zwaksten en de kleinsten, die een gemakkelijke prooi zouden zijn in de strijd, hun kwaliteiten elders kunnen uitspelen, zal Sluys er nog meer profijt uit halen. “Wanneer de familieoudsten een ronde door Sluys maken, verdelen we de rest volgens grootte en sterkte. Sommigen zullen zich bezighouden met een militaire training, anderen zullen zich richten op de heropbouw, terwijl nog anderen de visbodems op de Middenzee zullen bevissen of de wal zullen beplanten met groenten voor het groeiseizoen”, knikt de baljuw voldaan tot Hindegrid.

De laatste druppels jenever uit de kruik zijn nog net voldoende om de vier aanwezigen op het overleg te laten klinken en drinken op het plan om Sluys het komende jaar

militair, materieel en sociaal herop te bouwen, wachtend op versterkingen van de Kroon.

“Wanneer vliegen we er terug in?”, probeert de Eerste Banier de Groot-Hertog ongeduldig tot militaire actie te overhalen, terwijl deze in zijn tent het ontbijt zit te nuttigen. Hendrik veegt de achtergebleven waterdruppels uit zijn baard en wrijft enkele verdwaalde broodkrumels van zijn plunje voordat hij zich geïrriteerd tot zijn raadgever richt.

“Wat zou jij doen met negenenzeventig soldaten waarvan de helft gisteren geen al te beste beurt heeft gemaakt?”, speelt hij de vraag terug naar de vaandeldrager, die zichzelf een eerste beker rode druivendrank van de dag inschenkt. Na een kort nipje en zijn blik op niets gefixeerd, trekt de Eerste Banier zijn wenkbrauwen op en zucht enkele rimpels in zijn beker. “We wachten op versterking”, antwoordt de Groot-Hertog kalm op zijn eigen vraag, staat vervolgens op uit zijn veldzetel en zet zich in de tentopening met zijn blik op Sluys gericht.

“Ik heb dat krijsende zotte wijf van die smid laten overkomen. Als mijn persoonlijke uil deze nacht in Zuiderstranden is geraakt, verwacht ik dat mens voor de middagzon hier. Dan mag ze haar uitleg van drie dagen geleden afmaken”, grijnst Hendrik arrogant.

Sarah stond in het midden van de smidse vóór de blaasbalg te dromen van haar werkvakantie in Oester, toen Elinor haar dochter bij de arm greep en samen met

hun viervoeter Boemel het keldergat induwde. “Vertrouw me maar, schat...”, fluisterde Elinor net toen ze achter zich de geschilderde pompoen en egel de smidse hoorde binnenkletteren.

Een stevige soldaat in een uniform van de Kroon stak zijn zwarte handschoen door de kapotgeslagen vitrine naar binnen, schoof het slot van de smidsepoort open en draaide zichzelf een kwartslag om plaats te maken voor een volgende, vermoedelijk hogergeplaatste militair. De glazen fragmenten van de kunstige eikenblaadjes knarsten als herfstbladeren onder zijn voeten, terwijl hij doodstil binnenstapte en zijn rechterhandschoen uittrok. “De Kroon vraagt uw aanwezigheid in Kiliaanstad”, stak de militair van wal terwijl Berend de lichaamstaal van de man nauwkeurig bestudeerde. “De Kroon?”, grijnsde Berend even en zocht oogcontact met Elinor, die zich in het deurgat naar de keuken afzijdig hield. “Wat moet de Kroon met een eenvoudige smid zoals ik, terwijl hij een vakman als Aki heeft rondlopen?”, probeerde Berend meer informatie uit zijn bezoeker te vissen. “Aki heeft een ongeluk gehad en is tijdelijk buiten dienst”, repliceerde de man zonder verpinken en lonkte enkele in het zwart geklede soldaten naar binnen.

“Aki is net zozeer een meestersmid als jij een vertegenwoordiger van de Kroon bent”, knipoogde Berend schalks en slingerde een hamer in de richting van zijn gesprekspartner. Deze kon het projectiel maar net ontwijken en beantwoordde de aanval met een tang die tussen de twee heren nog op de werktafel rondslingerde.

Berend werd vol op het voorhoofd getroffen en zakte als een kwal op het strand in elkaar tot ontsteltenis van Elinor, die even voor het leven van haar man vreesde.

Het zachte gekreun van Berend, toen hij op de grond weer bij positieven leek te komen, was voor zijn vrouw het signaal om alles wat ze net had opgehangen opnieuw vast te grijpen en wild om zich heen te zwieren. Drie soldaten had ze al tegen de grond gewerkt, toen ze door de twee laatste militairen, die normaal enkel instonden voor het mennen van de paarden, werd overmeesterd en onder wild geblaf van Boemel de smidse werd uitgedragen.

Berend begon stilaan terug beseft van tijd en plaats te krijgen toen de koets, volgeladen met de smid, zijn vrouw en zijn spullen, door de Oesterpoort de toegangsweg over de donkere Koninklijke Landerijen opstooft. In het licht van de Alarmvuren op duizend vadem van het Zielendal, ving hij voor het eerst een glimp op van zijn vrouw Elinor, die aan de andere kant van de wagen tussen twee bonken zat gekneveld en een prop in haar mond had zitten. “Waar gaan we echt naartoe?”, was duidelijk de vraag te veel, waarna Berend zonder waarschuwing een stevige rechter op zijn slaap te verteren kreeg en opnieuw het bewustzijn verloor.

Een volle emmer ijskoud water en het gekrijs van Elinor waren voldoende om Berend opnieuw bij bewustzijn te brengen aan de voeten van Hendrik van Waas. “Hoe kunnen we dat mens laten ophouden met tieren zonder haar de Laatste Tocht te laten inzetten?”, stond de Groot-Hertog glimlachend over de verwarde smid gebogen.

“Door naar haar te luisteren”, was het verrassend gevatte antwoord van Berend, toen deze in het Grenswoud op zijn voeten werd gezet door twee onguere Ramannen.

Hendrik brulde het uit van het lachen en gaf met zijn gepantserde hand een stevige tik tegen de schouder van de smid, die verward de situatie probeerde in te schatten. “Jou wil ik bij de inhuldiging van de kooien naast mij aan de feestdis hebben”, knipoogde de Hertog en gaf enkele Ramannen het teken om Berend opnieuw in de koets richting Zuiderstranden te hijsen.

“En nu mag jij rustig uitleggen wat je te zeggen hebt”, draaide Hendrik van Waas zich neerbuigend naar Elinor, die in haar razernij ondertussen vuurrood was aangeschoten. “Onze dochters zullen twee borsten krijgen als de ram elders gaat grazen... Penthesilea”, keek ze met opengesperde ogen naar de Groot-Hertog, die even in gedachten verzonken de bizarre boodschap van de smidsvrouw probeerde te ontcijferen, maar vervolgens in een volgende bulderlach ontstak.

“Steek dat zotte wijf ergens weg in een cel in Zuiderstranden”, moest Hendrik naar adem happen na zijn lachbui en gaf vervolgens het teken hun opmars naar Sluys verder te zetten. “Iedereen zal sterven!”, probeerde Elinor de Hertog nog te waarschuwen in de hoop een betere behandeling voor haar en Berend af te dwingen, maar ze werd zonder aandacht de koets ingeduwd en verdween vervolgens in het duistere Grenswoud.

De voetsporen langs de vloedlijn van de Middenzee vullen zich hier en daar met opgestuwd zeewater terwijl enkele heremietkreeftjes verweesd achterblijven, nadat hun schelp in tientallen fragmenten is verbrijzeld. De Eerste Officier stuurt regelmatig een militair van zijn Eerste Bataljon vooruit de duinen in op zoek naar ongenode pottenkijkers of geeft een andere het bevel zich net te laten uitzakken om eventuele volgers te betrappen.

Joos heeft zich al enkele honderden vaders naast zijn dochter gezet en kan haast niet geloven dat Wodan op één of andere manier zou voortleven in de blauwvoetgent die zo onverklaarbaar uit het water was komen opduiken. Ook Ator en Sarah proberen een duidelijkere en vooral meer rationele uitleg voor Sofia's gevoel te bedenken, maar deze kan enkel herhalen dat ze haar geliefde heeft gevoeld en dat de vijf druppels op haar gezicht geen toeval waren geweest.

Het gesprek begint steeds grotere proporties aan te nemen tot Johann zich geërgerd omdraait, Sofia bij de schouders neemt en haar streng aankijkt. "Wat jij voelt is een oorlogstrauma. Dat heb ik al te vaak gezien bij mijn soldaten. Wodan heeft ons allemaal gered, maar heeft zijn leven daar gegeven. Hij is weg... en komt niet meer terug!", haalt de Eerste officier snoeihard uit, waardoor iedereen aan de grond staat genageld.

"Dit was voor niets nodig, Johann", tikt Joos zijn reisgenoot op de vingers, terwijl Ator en Sarah enkele vaders achter hen een snikkende Sofia op de been

proberen te houden. Ook de aanwezige soldaten staan hun officier hoofdschuddend aan te kijken en wijzen hem voorzichtig op het belang van de groeps sfeer tijdens belangrijke missies zoals deze. De Eerste Officier gooit zijn hoofd achterover, sluit zijn ogen en beseft in de koude noordwestenwind dat hij brokken heeft gemaakt. Hij zet zijn vingers aan zijn lippen, fluit de militair uit de duinen terug en stapt op de jongeren af, gevolgd door de rest.

“Dit had een relatief gemakkelijke wandeling naar Kiliaanstad moeten worden”, begint hij terwijl zijn blik doelloos over het strand rolt. “Volgens Hindegrid is de vijand echter nabij en moeten we alert blijven. We gaan elkaar dubbel zo hard nodig hebben”, pauzeert hij even met zijn blik naar Sofia gericht. “Mijn excuses, Sofia...”, zoekt Johann even naar zijn woorden. “Ik heb jou gisteren onvoldoende vertrouwd en geloofd waardoor we in het begin kostbare tijd zijn verloren. Jij hebt contact gehad met Condor waardoor we dan weer levensreddende tijd hebben teruggepakt in de smidse. Als jij Wodan via die blauwpootdinges hebt gevoeld, is het niet meer aan mij om dat in twijfel te trekken”, komt de Eerste Officier nederig tot inzicht.

“We zullen elkaar allemaal nodig hebben. Ik zal jullie allemaal nodig hebben. Voor Sluys!”, besluit Johann. “Voor Sluys”, antwoorden de militairen instinctief. “Voor Sluys”, reageren ook Joos, Sarah en Ator met een opborrelende trots, nadat ze zich hebben omgedraaid en naar de Westertoren, die aan de horizon zijn werkelijke omvang oneer aandoet, pieren. “Voor Wodan”, fluister

Sofia met haar armen om Johannis nek gelegd en tussen enkele tranen door de Middenzee afspiedend.

De baljuw trek de kraag van zijn duffeljas recht en haalt de bovenste knoop door het bijhorende touwtje om de kille noordwester van zijn nek weg te houden terwijl hij op het strand de samengetroefte Sluysenaars staat te bekijken. Hindegrid voelt zich duidelijk in haar element, wanneer ze met een aanzienlijke groep frêle burgers opnieuw naar het Bolwerk trekt om zich te verdiepen in plantschema's van groenten en fruit om de omgeving van de stadsmuur om te toveren tot een aanzienlijke voedselbron.

De Leidster van de Burgerwacht steekt heroïsch van wal om haar nieuwe groep vrijwilligers te verhalen over de heldendaden van de oorspronkelijke Wacht om vervolgens met een eerste strandloop de conditie van de toekomstige wachters al wat aan te scherpen.

De Vijfde Officier trekt dan weer met een mooi aantal stevige Sluysenaars de stad in om puin te ruimen en lichamen te bergen, terwijl de baljuw met zijn generatiegenoten aan zijn rondgang door Sluys begint om te notuleren welke delen na onderling overleg in aanmerking komen voor restauratie.

Zes kleine vissersboten die niet in de vernielde haven aan de Westerdijk lagen, maar zich aan de steigers binnen de stadsmuren voor nazicht hadden vastgelegd, worden tot slot door een dertigtal vissers vakkundig klaargemaakt voor gebruik.

Sluys

Sluys heeft gisteren dan wel een enorme dreun gekregen van de Groot-Hertog van Schapenheuvel, vandaag slaan alle Sluysenaars de handen in elkaar om hun stad opnieuw op te bouwen en een nieuw hoofdstuk aan hun roemrijke geschiedenis toe te voegen.

“Het zotte wijf waarvan sprake”, grijnst de Eerste Banier plechtig beledigend, wanneer hij Elinor uit de koets ziet stappen, geflankeerd door vier Ramannen. Na haar kunstje in de smidse was geen enkele soldaat die het nieuwtje had opgevangen nog vrijwilliger om de schone deerne vanuit haar cel in Zuiderstranden terug naar Sluys te vergezellen. Met de handen achter de rug gebonden en een stevige vod tussen haar tanden heeft ze echter niets meer kunnen uithalen gedurende de hele rit tussen Zuiderstranden en het Dennenbos van Oester.

Terwijl Elinor voor Hendrik van Waas staat, geeft deze met een korte hoofdknik het teken om de vod te verwijderen. Nog voor de Raman het stuk textiel goed en wel heeft weggehaald, haalt Elinor uit en verbrijzelt de rechterwijs- en middenvinger van de soldaat tussen haar kiezen. De Raman brult het kort uit van pijn en wil met zijn linkervuist uithalen, maar deze wordt meteen vastgegrepen door Hendriks hand terwijl de Hertog zijn militair streng aankijkt.

“Zo behandel je mijn eregast niet”, waarschuwt hij de soldaat en stuurt hem naar de meegereisde heler, die zijn tent al staat op te stellen in het Dennenbos. “Wij binden enkel beesten vast”, hint de Groot-Hertog naar een

andere Raman, waarna deze voorzichtig dichterbij schuift om het touw rond Elinors polsen door te snijden. “Boe!”, doet de smidsvrouw de militair achter haar verschrikt terugdeinzen, waarop de Hertog zijn rechtermondhoek omhoogtrekt. “Ik mag jou wel”, glimlacht hij voor de eerste keer respectvol naar Joos’ zus, die over haar pijnlijke polsen staat te wrijven. “Heb je dan ook iets te drinken voor mij?”, knipoogt Elinor vals naar haar gastheer.

“Borsten en rammen...”, wordt Hendrik van Waas onderbroken door de Eerste Banier, die zijn beker rode druivendrank tegen het tentzeil uitproest. “Sorry Leider!”, verontschuldigt deze zich meteen en probeert met de mouw van zijn plunje de ergste vlekken weg te vegen. “Borsten en rammen...”, begint de Hertog een tweede keer even ernstig en kijkt Elinor recht in haar ogen.

“Ik ben alles kwijt. Net zoals jij hebt voorspeld. Ik luister”, kijkt de Groot-Hertog zijn gast nu wel geïnteresseerd aan. Elinor staart even naar de poetsende vaandeldrager achter zich en werpt vervolgens een vragende blik naar Hendrik van Waas. “Hij is ook mijn raadgever. Hij mag alles horen”, glimlacht de Hertog even en nipt aan zijn beker fris water.

“Wat weet jij van Penthesilea?”, daagt Elinor haar gastheer uit tot diep nadenken. “De mythische koningin van de Borstlozen?”, gokt Hendrik meteen juist tot grote bewondering van de Eerste Banier, die intussen een

nieuwe beker rode druivendrank staat in te schenken. “Een belezen leider”, knipoogt Sarahs moeder terwijl ze de pas ingegoten beker voor de neus van de vaandeldrager tot diens verontwaardiging weggrist en aan haar lippen zet.

“Penthesilea heeft eeuwen geleden haar orakel geraadpleegd over de toekomst van haar volk. Ná haar zou elke volgende koningin aan kracht moeten inboeten tot haar volk compleet irrelevant zou worden en één van haar opvolgsters overvleugeld zou geraken door de mannelijke vorsten uit de meer recente kronieken. Het orakel heeft die dag echter nog een voorspelling geopenbaard en deze was tot eergisteren nog niet in gang gezet”, wakkert ze steeds meer de interesse van de Groot-Hertog aan.

“Onze dochters zullen twee borsten krijgen als de ram elders gaat grazen”, herhaalt Elinor het orakel mysterieus en lijkt de aandacht van Hendrik opnieuw te verliezen, wanneer deze glimlacht en zijn hoofd naar voor laat vallen. “Alleen is het woord borsten hier een historische fout die al generaties lang wordt doorgegeven. In de oorspronkelijke taal spreekt men van *lofous*, wat heuvels wil zeggen, maar door historici eeuwenlang foutief aanzien werd als de borsten van de Borstlozen”, kan Elinor de Groot-Hertog opnieuw in haar verhaal trekken. “Er bestaat daarbij ook geen enkele logische verklaring waarom de borsten van de Borstlozen opnieuw zouden aangroeien wanneer één of ander stom beest beslist op een andere heuvelflank te gaan grazen”, knikt ze even,

waarna ze opnieuw een stevige slok druivendrank naar binnen laat vloeien.

“Waterheuvel en Schapenheuvel... En wij zijn de rammen die elders gaan grazen”, knikt de Groot-Hertog naar zijn raadgever, die zijn hand al op de dolk aan zijn lendenband heeft liggen. “En ik weet wie de dochter in het verhaal is”, eindigt Elinor triomfantelijk terwijl ze hoofdschuddend in de richting van de hand van de Eerste Banier kijkt.

De strook hard zand op het strand wordt al geruime tijd smaller en de zon is ook al een flink stuk voorbij haar hoogste punt in het zuiden opgeschoven. De Eerste Officier heeft net zijn zes soldaten de duinen links van hem ingestuurd om de weg vrij te maken voor hem, Joos, Sofia, Sarah en Ator.

Johann is het snijdende zand al beu van tijdens de middaghap waarvan hij nog steeds de binnengewaaide korrels in zijn mond voelt knarsen. Joos loopt ook stevig te zaniken over het zand dat zijn schoenen is ingeschoven en tussen zijn tenen schuurt, terwijl Sarah een opgespaarde kippenbout verloren ziet gaan, wanneer deze uit haar handen glipt vlak voor ze aan de klim naar de duintop begint.

Sofia wenkt naar Joos om Ator, die na een vermoeiende tocht langs de vloedlijn meer en meer naar de wonde aan zijn dijbeen grijpt, mee naar boven te helpen in het mulle zand. Wanneer het trio net als de rest op de top is geraakt, zien ze tot hun grote vreugde een pad, dat helemaal doorloopt tot het groene en waterrijke land van

Oester, tussen het helmgras en de oranje duindoorn opduiken.

Na enkele stappen bergaf valt eindelijk ook de onophoudelijk snijdende wind van hun onbedekte huid weg en begint de groep haar zoektocht naar een geschikte rustplaats. Ator heeft dan wel regelmatig een nachtelijk jachtuitje naar het Dennenbos of het Grenswoud meegemaakt, toch is het voor hem, net als voor Sofia en Sarah, de eerste keer dat hij buiten de grenzen van Sluys een echte slaapplek moet zoeken.

De baljuw en de familieoudsten staan sereen bovenop de restanten van de Kunstberg, terwijl de twee smeedijzers uithangbordjes van de pottenbakker en kantklosster, van wie de voorgevels nog wel rechtstaan in tegenstelling tot die van de drie andere woningen, spookachtig heen en weer piepen in de noordwesterwind.

“De schande voorbij...”, prevelt de norse grijsaard die de familie Lanen vertegenwoordigt tijdens deze ronde. “Door deze rijke stinkerds hebben we ons jaren laten leegmelken en bedotten”, kijkt hij minachtend naar de smeulende ruïne waar kleedster Frie, schoenmaker Dane en hun dochter Marie het leven hebben gelaten de dag voordien. “Het is de geschiedenis die hen enkel ongelijk heeft gegeven”, probeert mevrouw Goos de zaak rationeel te bekijken. “Tot daarnet was niemand van ons op de hoogte van hun dubbele gelaat. Als de stadsgreep gisteren een succes was geweest, zouden zij hier nu als

helden op de overwinning zitten te klinken”, probeert de dame het van de andere kant te benaderen.

“Ga jij hun keuzes nu echt proberen goed te praten?”, spuwt de heer Lanen zijn verontwaardiging uit en krijgt meteen bijval van de andere familieoudsten. “Mevrouw Goos probeert er ons enkel op te wijzen dat we in ons leven keuzes maken die nadien compleet verkeerd blijken te zijn, maar op het moment zelf niet zo onlogisch blijken”, smooit de baljuw de discussie snel in de kiem om over te gaan tot de belangrijkste vraag, namelijk wat ze zullen aanvangen met deze vernielde stadsparel.

“Waarom herstellen we deze plek niet in al haar glorie van weleer en waarom geven we haar niet terug aan al de Sluysenaars?”, wordt er plots retorisch gevraagd, waarop het geroezemoes in de groep stilvalt en de consensus in één klap is bereikt. “In het archief liggen ongetwijfeld nog de oorspronkelijke plannen van Vadis, de Eerste Vorst van Friscus”, verklaart de stadsarchivaris waarna hij meteen een pak minder opgewekt klinkt. “Als het archief in het stadhuis niet al te zeer beschadigd is natuurlijk”, sluit hij vertwijfeld af.

“We maken hier zoals vroeger een gedenkplaats voor alle helden en heldinnen die tot het uiterste zijn gegaan om het voortbestaan van de stad te garanderen”, besluit de baljuw. “Op deze plek zal iedereen van ons de tijd en de rust vinden om terug te denken aan zij die hun Laatste Tocht hebben aangevat en bewust hun leven hebben gegeven voor ons”, veegt de stadhouder opnieuw een traan voor Wodan weg.